

Sygn. akt I C 1570/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 4 grudnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołąbek**

Protokolant Ewelina Grudzień-Wuczowska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013r. w Oleśnicy sprawy

Przy udziale stron:

powód **S. S.**

pozwany (...) **S.A. z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) **S.A. z/s w W.** na rzecz powódki **S. S.** kwotę **9.100,00 (dziewięć tysięcy sto 00/100) złotych** wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.06.2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.472,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z./

1. kal. 21 dni;

2. po praw zwrócić stronie pozwanej kwotę 248,80zł.

04.12.2013r.

Sygn. akt I C 1570/12

UZASADNIENIE

Powódka S. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W., tytułem zadośćuczynienia, kwoty 9100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.06.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podała, iż w dniu 27 kwietnia 2012 roku na Rondzie (...) w O., kierująca pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności wskutek czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował W. S.. Na skutek zderzenia powódka będąca pasażerką pojazdu marki F. (...) doznała obrażeń ciała.

Spółka (...) S.A. w L., w imieniu powódki zgłosiła roszczenie wobec pozwanego, wnosząc o wypłatę na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 13000 złotych. Strona pozwana przyznała na rzecz powoda kwotę zadośćuczynienia w wysokości 3900 zł.

Zdaniem powódki kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia jest nieadekwatna do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę. Na skutek zdarzenia powódka doznała bowiem urazu głowy, skręcenia i naderwania stawów i więzadeł

innych i nieokreślonych części szyi oraz stłuczenia kręgosłupa piersiowego. Była poddana badaniu diagnostycznemu, skierowana na rehabilitację. Zalecono jej korzystanie z kołnierza ortopedycznego.

Powódka podkreśliła, że do chwili obecnej zmagają się z dolegliwościami bólowi oraz ograniczeniem ruchomości (głównie w lewą stronę) kręgosłupa szyjnego. Ponadto powódce doskwiera drętwienie i uczucie mrowienia w kończynach górnych oraz zawroty głowy. Powódka w dalszym ciągu przebywa pod opieką Poradni Chirurgicznej oraz przyjmuje silne środki przeciwbólowe. Ponadto zrezygnowała z wykonywania wielu czynności, które potęgują ból takich jak jazda na rowerze, obowiązki domowe wymagające przebywania w wymuszonych pozycjach (sprzątnie, mycie podłóg, wieszanie firanek). Powódka odczuwa także lęk w momencie wsiadania do samochodu, obawia się, że wypadek może się powtórzyć. Wszystkie te okoliczności wywołują ogromny dyskomfort utrudniający normalne funkcjonowanie S. S..

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, iż ponosi co do zasady odpowiedzialność za szkodę na osobie powódki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Jednocześnie wskazała, że wypłacona powódce do tej pory kwota jest adekwatna do poniesionego przez nią uszczerbku na zdrowiu, cierpienie fizycznych i psychicznych. Strona pozwana zakwestionowała rozmiar doznanych urazów fizycznych przez powódkę, ich związek przyczynowy z wypadkiem oraz konieczność długotrwałej rehabilitacji. Wskazała, że ograniczenia ruchowe podnoszone przez powódkę wynikają z jej wieku i stwierdzonych zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Wreszcie poddała w wątpliwość wystąpienie u powódki urazów psychicznych. Strona pozwana nie zgodziła się także z żądaniem powódki z zakresie odsetek twierdząc, że roszczenie o zadośćuczynienia jest wymagalne dopiero z datą wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2012 roku na Rondzie (...) w O., kierująca pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) I. G. nie zachowała bezpiecznej odległości między pojazdami wskutek czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował W. S.. Na skutek zderzenia powódka będąca pasażerką pojazdu marki F. (...) doznała obrażeń ciała. **(bezsporne,**

a nadto dowód: oświadczenie W. S., notatka urzędowa o zdarzeniu drogowym - w aktach szkodowych w załączeniu)

Sprawca wypadku posiadał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów ze stroną pozwaną (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne)

Bezpośrednio po wypadku powódka zgłosił się na Chirurgiczną Izbę Przyjęć w Szpitalu (...) w O.. Zalecono jej skorzystanie z kołnierza ortopedycznego, poddano badaniu radiologicznemu. Skierowano do objęcia leczeniem specjalistycznym i rehabilitację. Powódka korzystała również z pomocy neurologa.

(Dowód: dokumentacja medyczna – k. 28-31, dokumentacja medyczne w aktach szkodowych w załączeniu, zeznania świadka W. S. – k. 38-39, zeznania powódki S. S. – k. 39)

Pismem z dnia 6 czerwca 2012 roku Spółka (...) S.A. w L., w imieniu powódki zgłosiła roszczenie wobec pozwanego, wnosząc o wypłatę na jej rzecz zadośćuczynienia w wysokości 13000 złotych. Strona pozwana decyzją z dnia 20 czerwca 2012 roku przyznała na rzecz powódki kwotę zadośćuczynienia w wysokości 3900 zł.

Dowód: pisma (...) S.A. z dnia 6 czerwca 2012r. - w załączonych aktach szkodowych, decyzja z dnia 20 czerwca 2012r. - w aktach szkodowych w załączeniu,

S. S. przed wypadkiem nie uskarżała się na dolegliwości ze strony kręgosłupa. Była osobą sprawną fizycznie, jeździła na rowerze. Po wypadku cierpiała na ból kręgosłupa szyjnego, zawroty głowy, drętwienie rąk, wymioty. Obecnie ma problemy z wykonywaniem prac domowych, noszeniem zakupów, jazdą na rowerze. Powyższe czynności utrudnia ból i zawroty głowy. Powódka odczuwa lęk przed jazdą samochodem. Potrzebuje pomocy syna w codziennych czynnościach.

(Dowód: zeznania świadka W. S. – k. 38-39, zeznania powódki S. S. – k. 39)

W toku postępowania opracowana została opinia przez biegłych lekarzy neurochirurga H. A. oraz chirurga ortopedę M. J. w celu ustalenia czy u powódki nastąpił stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, jakiego rodzaju i w jakiej wysokości, a także czy zakres doznanych obrażeń ma wpływ na dalsze funkcjonowanie organizmu powódki, czy jest szansa na całkowity powrót powódki do zdrowia, jak długo powódka odczuwała lub odczuwać będzie skutki wypadku i w jakim stopniu rzutują one na jej aktywność życiową oraz ogólną sprawność organizmu, czy pierwotna struktura anatomiczna dotkniętych urazami narządów została trwale naruszona wskutek tych urazów, a ponadto czy obrażenia jakich doznał powódka i ich następstwa wymagają oceny innych specjalistów.

W swojej opinii z dnia 4 lipca 2013r. biegli stwierdzili, że uszczerbek na zdrowiu badanej S. S. w związku z wypadkiem z dnia 27 kwietnia 2012 roku wynosi 7%, w tym: 5% uszczerbek związany z zespołem bólowo szyjnym pourazowym oraz ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo-ramienną parestetyczną, 1% uszczerbku na zdrowiu wynikający z zespołu nerwicowego pourazowego z objawami lękowymi i nasileniem istniejących z powodu nadciśnienia tętniczego bólów i zawrotów głowy oraz 1 % uszczerbku zdrowia związany z zespołem bólowym piersiowym o niewielkim nasileniu.

Ustalając wysokość uszczerbku na zdrowiu biegli wzięli pod uwagę bezpośrednie następstwa urazu i proces leczenia, przy uwzględnieniu istniejących w chwili urazu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Zdaniem biegłych wypadek komunikacyjny z dnia 27 kwietnia 2012 roku, w którym uczestniczyła powódka skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyn górnych w zakresie wszystkich palców. Dolegliwości te nasilają się przy dłuższej jeździe samochodem, przy zmianach pogodowych. W przyszłości wskazane będzie leczenie usprawniające w warunkach ambulatoryjnych. Biegli wzięli nadto pod uwagę, że występujące u badanej bóle i zawroty głowy są spowodowane głównie nadciśnieniem tętniczym – komponenta urazowa w tym jest niewielka. Uznali także, że przy kontynuacji leczenia i rehabilitacji rokowania są dobre.

(Dowód: opinia biegłego H. A. oraz M. J. – k. 51-54).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 27 kwietnia 2012r., a podstawą jej odpowiedzialności jest art.436§1 k.c. Powódka S. S. domagała się zapłaty przez stronę pozwaną na jej rzecz dalszego zadośćuczynienia w myśl art.445 k.c.

W orzecznictwie ugruntował się aprobowany w piśmiennictwie pogląd, opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445§1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 1968r. , I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37 oraz uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973r. , III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145). Ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze zarówno rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. W zakres pojęcia szkody niemajątkowej wchodzi ponadto doznawane przez poszkodowanego cierpienia psychiczne, związane z

doznanym bólem, zeszpeceniem, niemożnością uprawiania określonej działalności, wyłączeniem z normalnego życia. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że Sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Nie można przy tym posługiwać się szablonami, lecz należy uwzględniać wszystkie okoliczności danej sprawy, nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, tryb jego dotychczasowego życia, udaremnione przez wypadek plany na przyszłość sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, utrata możliwości awansu zawodowego, korzystanie z rozrywek, czy poczucie bezradności. Wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia”, w tym znaczeniu, że powinna być, przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego, utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00). Ponadto w orzecznictwie wskazuje się, że zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem wzbogacenia (wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., III CKN 582/98).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumentacja medyczna, a w szczególności opinia biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii, chirurgii- ortopedii, jak i też zeznania powódki S. S. i świadka W. S. pozwalały na uznanie, że rozmiar cierpień powódki w następstwie zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2012 r. nie został w całości uwzględniony przez stronę pozwaną i nie odpowiada dotychczas wypłaconej kwocie 3900 złotych.

Opracowana w sprawie opinia przez biegłych lekarzy sądowych H. A. oraz M. J. pozwoliła na jednoznaczne ustalenie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wypadkiem komunikacyjnym, jakiemu uległa powódka i doznanymi w jego wyniku urazami fizycznymi i psychicznymi. Biegli po analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, wywiadu chorobowego i badania powódki uznali 7% uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej. Ponadto biegli wskazali na nieustępujące dolegliwości bólowe oraz konieczność kontynuacji leczenia usprawniającego w warunkach ambulatoryjnych.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż skutkiem zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2012 r. były cierpienia fizyczne i psychiczne poszkodowanej. Jak wynika bowiem z zeznań powódki oraz świadka W. S. przed wypadkiem komunikacyjnym była osobą zdrową, sprawną fizycznie. Jeździła na rowerze, wykonywała prace domowe. Po wypadku pomimo podjętego leczenia i rehabilitacji nie powróciła do pełnej sprawności, wciąż odczuwa dolegliwości bólowe, które w zasadniczy sposób utrudniają czynności życia codziennego, w tym jazdę na rowerze oraz prace domowe wymagające pozycji wymuszonych.

Reasumując stwierdzić należy, że wskutek wypadku powódka utraciła dobre zdrowie, doznała znacznego ograniczenia możliwości prowadzenia aktywnego trybu życia, a skutki wypadku odczuwa do dnia dzisiejszego.

W przedmiotowej sprawie zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę orzeczony przez biegłych sądowych łącznie 7% uszczerbek na zdrowiu powoda, zakres cierpień jakich powódka doznała bezpośrednio po wypadku, w trakcie leczenia, jak i obecnie, uprzedni stan zdrowia oraz wiek poszkodowanej, wskazywały na konieczność orzeczenia dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia 9100 złotych.

W zakresie odsetek wskazać należy, że w orzecznictwie zarysowały się różne stanowiska co do daty od jakiej należą się poszkodowanemu odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia z tytułu zadośćuczynienia. Według jednego stanowiska odsetki od kwoty pieniężnej zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia należą się od daty wyrokowania. Z kolei według innego stanowiska odsetki od zadośćuczynienia należą się od dnia, w którym powinno ono być zapłacone - zasadniczo wyznaczonego przez wezwanie dłużnika do wykonania zobowiązania - art. 455 k.c. w terminach określonych w art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W ocenie Sądu nie można tracić z pola widzenia, że prawidłowe rozstrzygnięcie o odsetkach od kwoty zasądzonej z tytułu zadośćuczynienia wymaga ustalenia i rozważenia, czy zadośćuczynienie zostało określone biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili wyrokowania, czy też stan rzeczy istniejący w innej dacie (wcześniejszej i jakiej), czy

w dacie zgłoszenia żądania zapłaty zadośćuczynienia znane były już wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a tym samym wysokość zadośćuczynienia i czy w tej dacie żądana kwota z tytułu zadośćuczynienia była usprawiedliwiona co do wysokości, czy też po zgłoszeniu żądania lub w trakcie procesu ujawniły się nowe okoliczności mające wpływ na krzywdę i czy wysokość zadośćuczynienia była ustalana mając na uwadze okoliczności istniejące w dacie wyrokowania.

Za trafny należy uznać nurt orzecznictwa, według którego wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03 i z dnia 4 listopada 2008 roku, II PK 100/08, OSNP 2010, nr 10, poz. 108).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie było okoliczności usprawiedliwiających przyznanie odsetek od sumy zadośćuczynienia dopiero od dnia wyrokowania. Roszczenie o zapłatę w dacie od której odsetek domaga się powódka tj. dnia 21 czerwca 2012 było niewątpliwie wymagalne. Pozwany ubezpieczyciel pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, bowiem jako podmiot profesjonalnych powinien właściwie ocenić jego wysokość. W ocenie Sądu do dnia 20 czerwca 2012 roku strona pozwana знаła istotne okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Biorąc pod uwagę powyższe oraz zakres żądania powódki Sąd zasądził odsetki od żądanej kwoty od dnia 21 czerwca 2012 roku.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art.98 k.p.c. Na koszty powoda złożyła się: opłata od pełnomocnictwa 17 zł, opłata od pozwu - 455 zł, część kosztów sporządzenia opinii biegłych poniesionych przez powódkę 800 zł , wynagrodzenie pełnomocnika 1200 zł, co dało łącznie kwotę 2472zł.